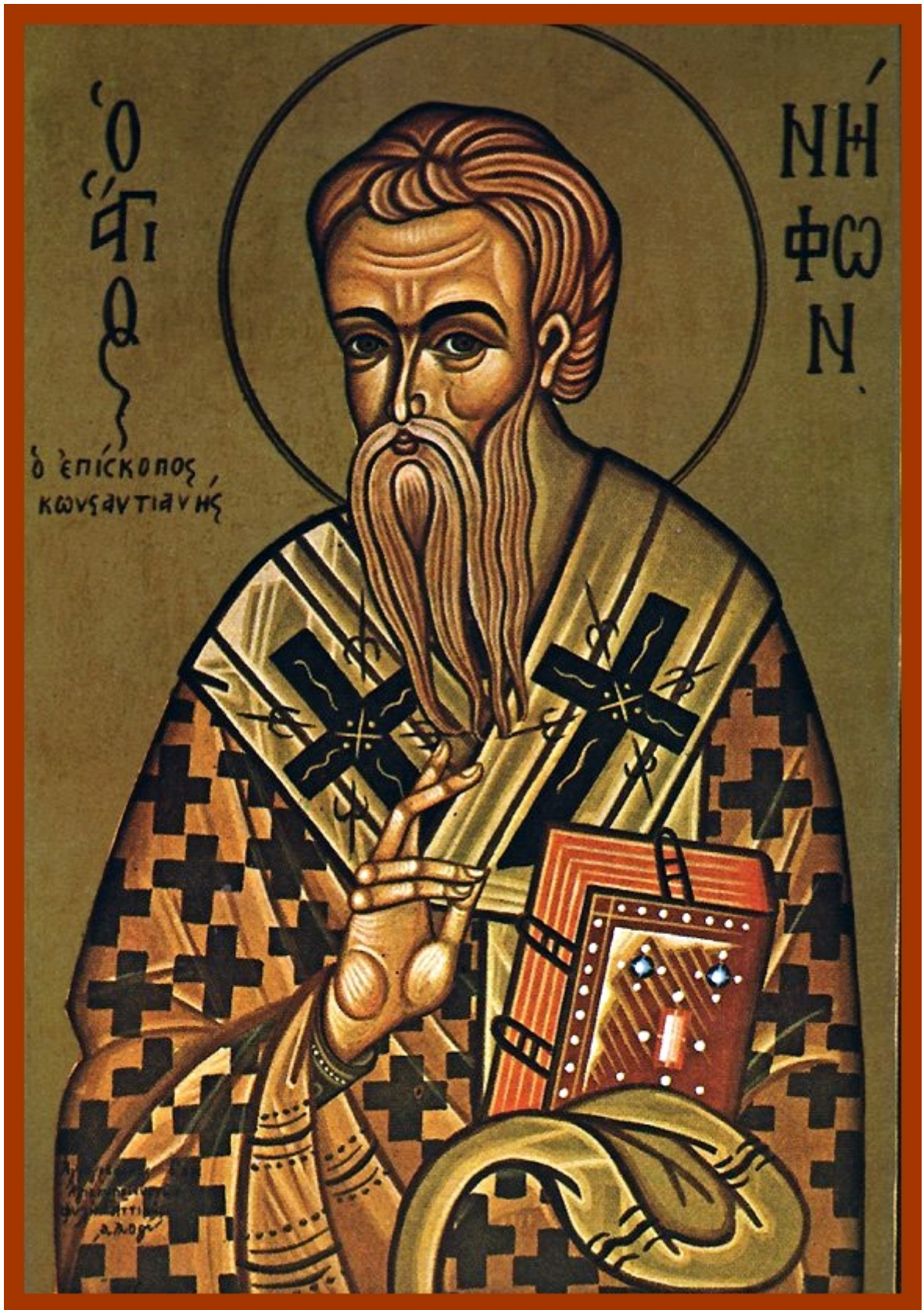

22 Απριλίου 2020

Το μίασμα της ακολασίας· από το βίο του Οσίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

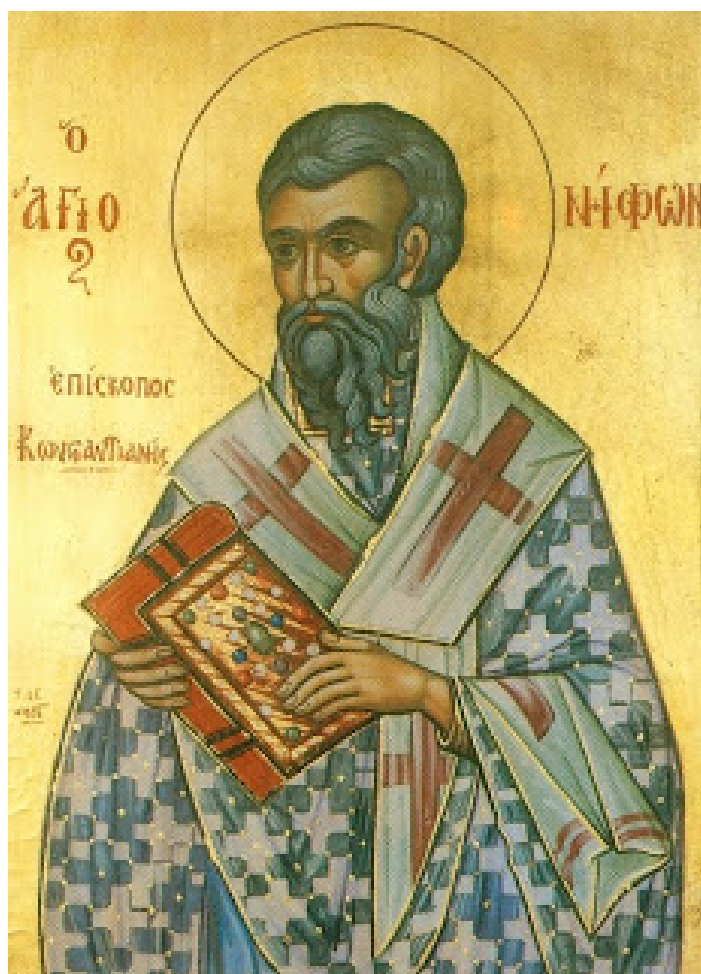

ΙΓΝΑΤΙΟΣ

ΝΗΦΩΝ

ὁ ἐπίσκοπος κωνσταντιανῆς

Α. Δ. Δ. Δ.

Ο βίος του Οσίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανῆς τῆς κατ' Αλεξάνδρειαν

Φεύγοντας από κει, περάσαμε έξω από ένα πορνείο. Στο κατώφλι του καθόταν κάποιος νέος ωραίος κι ευγενικός. Φαινόταν πολύ λυπημένος, κυριολεκτικά απελπισμένος. Πότε σκέπαζε το πρόσωπό του με τις παλάμες και ξεσπούσε σε λυγμούς· πότε σήκωνε τα χέρια στον ουρανό και προσευχόταν με δάκρυα· πότε στηρίζε το σαγόνι στα χέρια και βυθιζόταν σε μιαν απελπισμένη σιωπή.

Βλέποντάς τον ο όσιος σ' αυτή την κατάσταση, τον συμπόνεσε τόσο, που τον πήραν κι αυτόν τα κλάματα. Σκούπισε όμως τα μάτια του, τον πλησίασε και του είπε στοργικά:

-Για το Θεό, αδελφέ! Τι έπαθες; Γιατί κάθесαι εδώ, μπροστά σε τούτο το καταγώγιο, κλαίγοντας τόσο πικρά; Πες μου, σε παρακαλώ, θέλω να μάθω, γιατί ο θρήνος σου μου ράγιζε την καρδιά.

-Εγώ, τίμιε Νήφων, είμαι άγγελος του Θεού, αποκρίθηκε εκείνος. Και καθώς όλοι οι χριστιανοί παίρνουν την ώρα του βαπτίσματός τους από ένα άγγελο φύλακα της ζωής τους, έτσι κι εγώ προστάχθηκα από το Θεό να φυλάω κάποιον άνθρωπο.

Αυτός όμως με καταπικραίνει, γιατί κυλιέται μέσα στις ανομίες.

Να, τώρα βρίσκεται σ' αυτό το καταγώγιο και αμαρτάνει με μια πόρνη. Βλέποντας λοιπόν αυτό το κατάντημα, πως να μην κλάψω; Πως να μην θρηνήσω την εικόνα του Θεού, που ξέπεσε και βυθίστηκε σε τέτοιο σκοτάδι;

-Και γιατί δεν τον νουθετείς να εγκαταλείψει τη ζοφερή αυτή αμαρτία; ρώτησε ο Νήφων.

-Επειδή δνε μπορώ πια να τον πλησιάσω. Από τότε που άρχισε ν' αμαρτάνει, έγινε δούλος των δαιμόνων κι εγώ δεν έχω καμιά εξουσία πάνω του.

-Καλά, πως δεν έχεις εξουσία; Δεν σου τον εμπιστεύθηκε ο Θεός;

-Άκουσε με, δούλε του Χριστού. Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο αυτεξούσιο και τον άφησε ελεύθερο ν' ακολουθήσει το δρόμο που του αρέσει. Του έδειξε τη στενή οδό, του έδειξε και την πλατεία. Και του είπε: «Στενή και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν»²⁵. «Πλατεία και ευρύχωρος η οδός η απάγουσα εις την απώλειαν»²⁶. Αφού λοιπόν τον όπλισε με τον θείο νόμο Του και με τις διδαχές των αγίων Του, τον άφησε να πορεύεται όπως θέλει, με οδηγό τη συνείδησή του, έχοντάς τον βέβαια προειδοποιήσει για την έκβαση του κάθε δρόμου: Ο ένας δίνει λίγη πρόσκαιρη ηδονή, μα οδηγεί στην αιώνια κόλαση. Ο άλλος έχει λίγο πρόσκαιρο κόπο, μα φέρνει στην αιώνια ανάπαυση. Λοιπόν, ποιά νουθεσία μπορώ να δώσω εγώ στον άνθρωπο, που μου έδωσε ο Θεός να φυλάω; Ο ίδιος ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, με το δικό Του στόμα, νουθετεί και παρακαλεί και διδάσκει όλους τους ανθρώπους ν' απέχουν από ακάθαρτα έργα. Μα εκείνοι, που προσέχουν τα λόγια Του και τα εφαρμόζουν, είναι τόσο λίγοι! ...

-Γιατί όμως κάθε τόσο σήκωνε τα χέρια σου στον ουρανό στενάζοντας; ρώτησε τον άγγελο ο άγιος.

-Γιατί έβλεπα γύρω του τους δαίμονες -άλλους να τραγουδούν, άλλους να παίζουν κιθάρες, άλλους να γελάνε χαιρέκακα σε βάρος του. Καιγόταν η καρδιά μου, βλέποντας εκείνα τα βδελύγματα να τον ρεζιλεύουν. Παρακαλούσα λοιπόν το Θεό να λυτρώσει το πλάσμα Του από τον εμπαιγμό των σκοτεινών δαιμόνων. Ακόμα να μ' αξιώσει να χαρώ τη μετάνοια και την επιστροφή του, μια μέρα έστω πριν φύγει από τη ζωή αυτή, ώστε να Του παραδώσω την ψυχή του άσπιλη και καθαρή.

Αυτά είπε ο άγγελος κι εξαφανίστηκε από μπροστά μας.

Καθώς φεύγαμε κι εμείς, ο όσιος βρήκε την ευκαιρία να μου μιλήσει για το πάθος και την αμαρτία της πορνείας.

-Πιο βρωμερή αμαρτία απ' αυτή δεν υπάρχει, έλεγε. Αν όμως ο ακόλαστος άνθρωπος θελήσει να μετανοήσει, ο Θεός τον δέχεται πιο πρόθυμα και πιο θερμά απ' όλους τους άλλους αμαρτωλούς. Γιατί ξέρει πόσο δυνατό είναι το πάθος τούτο, αφού και από τη φυσική γενετήσια ορμή του ανθρώπου τρέφεται, αλλά και από τους δαίμονες επιπλέον κεντρίζεται με τους διάφορους πειρασμούς. Όποιος θέλει να το νικήσει, θα το κατορθώσει μόνο αν αγωνιστεί να λιγοστέψει τον ύπνο

του και το φαγητό του.

Και, καθώς περπατούσαμε, πρόσθεσε:

-Κάποτε συνάντησα έναν άνθρωπο που πορευόταν στον ευρύχωρο δρόμο της αμαρτίας. Και να ! Άνοιξαν τα μάτια της ψυχής μου, και είδα ίσαμε τριάντα δαίμονες να θορυβούν ολόγυρά του. Άλλοι βούιζαν σαν μύγες στο πρόσωπό του, άλλοι ζουζούνιζαν σαν κουνούπια στ' αυτιά του, ενώ τρεις τον είχαν δέσει με σκοινιά από το λαιμό, τα πόδια και τη μέση και τον έσερναν βάναυσα πότε εδώ και πότε εκεί.

Μπροστά στο αξιοθρήνητο εκείνο θέαμα, τα μάτια μου γέμισα δάκρυα. "Ποιοί νά'ναι αυτοί οι τρεις, που σέρνουν τον άνθρωπο με τα κοινιά;", συλλογίστηκα. Και μου αποκαλύφθηκε, πως ο ένας ήταν ο δαίμονας της πορνείας, ο άλλος της μοιχείας και ο τρίτος της αρσενοκοιτίας. Εκείνοι πάλι που ζουζούνιζαν σαν κουνούπια στ' αυτιά του, προσπαθούσαν να τον ρίξουν στην απόγνωση. Κι αυτοί που βούιζαν σαν μύγες στο πρόσωπό του, τον έκαναν αναίσθητο και αδιάντροπο. Αυτά μου φανέρωσε ο Κύριος.

Μόλις τότε παρατήρησα, ότι από μακριά ακολουθούσε ο άγγελός του, κρατώντας στο χέρι κάτι σαν ψιλό ραβδί, που στην άκρη του είχε ένα υπέροχο κρίνο. Βάδιζε σκυθρωπός, περίλυπος, απελπισμένος, βλέποντας τον άνθρωπο εκείνο να βρίσκεται μέσα στο στόμα του άδη, υποδουλωμένος καθώς ήταν στο τρίπτυχο αυτής της σαρκολατρίας. Τότε κι εγώ σήκωσα τα χέρια μου στον ουρανό, θέλοντας να κάνω μια μικρή έστω προσευχή γι' αυτόν. Μα οι πονηροί δαίμονες μεμιάς ρίχτηκαν πάνω μου σαν κουνούπια και άρχισαν να κατατσιμπούν τα χέρια μου, νομίζοντας πως θα μ' εμπόδιζαν έτσι να προσευχηθώ για το θύμα τους.

Με φόβο και τρόμο άκουσα τη διήγηση του οσίου. Πραγματικά, πότε δεν είχα ξανακούσει τέτοια καταπληκτικά πράγματα.

Πηγή: Ένας Ασκητής Επίσκοπος, Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής, (σελ.73-76), Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπος Αττικής 2004.

Αναδημοσίευση από: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/11/blog-post_5454.html